

10

Uskon eliminoiminen

The Undoing of Faith

Päämääräni on tuhota kristinusko maailmanuskontona ja olla uusi katalyytti Jeesuksen Kristuksen liikkeelle. ... Jotkut ovat järkyttyneitä vuokseni, koska se kuulostaa, kuin olisin antikristillinen. Luulenpa, että he voivat olla oikeassa.¹—Erwin McManus

Valmistautuessani kirjoittamaan tämän kirjan eräs uskonpuolustajakollegaa kysyi minulta käsittelisinkö kirjassani myös esiintulevan kirkon hyviä puolia. Varmasti on joitakin hedelmällisiä tekoja tulossa tästä liikkeestä, liikkeestä, jolla on rajojensa sisäpuolella ainakin muutamia vilpittömiä ja totuutta etsiviä ihmisiä. Ja samalla kun myöntäisin, että liikkeessä on muutamia vilpittömiä ihmisiä, minun on ollut tarkasteltava painaako löytyvä hyvä enemmän kuin vahingollinen ja jos ei, niin tekeekö vahingollinen tyhjäksi hyvän?

Vertaisin sitä tähän: Vaikka mormonikirkon opetuksissa on joitakin hyviä neuvoja (sitoutuminen perheeseen, 10 käskyn totteleminen jne.), en koskaan suosittelisi tätä ryhmää, koska suuron osa sen opeista on vastoin raamatullista kristinuskoa. Voisitko kuvitella pyhäkoulunopettajasi sanovan: ”Tänään me sitten opiskelemme Mormonin Kirjaa”? Sitten opettaja sanoisi: ”Vaikka emme ehkä kaikesta olekaan samaa mieltä, niin älkäämme heittäkö lasta pesuveiden mukana. Ottakaamme se, mikä on hyvää.” Ensiksikin, miksi tehdä se? Miksi yrittäisimme suodattaa pois syanidin vesilasista, kun meillä on pääsymme puhtaalle vesilähteelle (Jumalan Sana) ilman mitään myrkkyä?

Uskon, että tämä skenario sopii myös esiintulevaan kirkkoon. Esiintulevan kirkon hedelmiin kuuluu vihamielisyyden synnyttäminen Raamattuun uskovia kristittyjä kohtaan, ettei enää samaistuta kristikuntaan kokonaan ja lähetysten ja evankelioinnin rakenteen uudistaminen niin, että kääntyneet voivat jäädä omaan uskontoonsa (lisää vain Kristus-hahmo). Kun esiintuleva kirkko on suorittanut nämä asiat, niin kristillisestä uskosta ei ole jäljellä mitään.

Kristitty vai Kristuksen seuraaja

Esiintulevan kirkon johtaja, Erwin McManus, sanoo, että hänen ”päämääränsä on tuhota kristinusko maailmanuskontona ja olla uusi katalyytti Jeesuksen Kristuksen liikkeelle.” Hän sanoo, että ”Jeesuksen Kristuksen liikkeen suurin vihollinen on kristinusko [s.o. kristityt].”² Mitä McManus tarkasti ottaen tarkoittaa näillä lausunnoilla? Hän sanoisi, että meidän ei tarvitse samaistua kristinuskoon uskontona, mutta voimme silti samaistua Jeesukseen. Kirjassaan, *The Barbarian Way (Barbaarinen tie)*, hän puhuu olemisesta heränneenä ”alkukantaiseen kaipuuseen, joka ... odottaa irtipäästämistä jokaisessa, joka on Jeesuksen Kristuksen seuraaja.”³

Termiä—Jeesuksen seuraaja (tai Kristuksen seuraaja, engl. Christ-follower)—käytetään usein niistä, jotka edistävät esiintulevaa hengellisyyttä. Rick Warren'in verkkosivustolla tämä termi on kaikkialla. Lee Strobel viittaa siihen kirjassaan, *Case for Christ* (Suomeksi nimellä *Tapaus Kristus*, Aikamedia 2005, 2.p. 2010) ja wesleylaisella pastori David Drury'lla on Kristuksen seuraaja pop-visailu verkkosivustollaan auttamaan sinua päättämään, oletko todella ”Kristuksen seuraaja.”⁴

Tämä asenne ”tuhota kristinusko,” mutta tulla Kristuksen seuraajiksi, tihkuu läpi monin paikoin. Esimerkiksi kirjojen nimet ilmaisevat tätä kasvavaa kristinuskon vastaista tunnetta. Eräs

kirja, *Why One Can Be a Christian or a Christ-Follower But Not Both (Miksi joku voi olla kristitty tai Kristuksen seuraaja, mutta ei molempia)*, kirj.Floyd Henderson, on hyvä esimerkki.

Idea Kristuksen seuraajana olemisen takana vastakohtana kristitylle voidaan nähdä hengellisen muodostamisen liikkeessä (s.o. kontemplatiivisen rukouksen liike). Se on, jos haluat olla Kristuksen kaltainen, niin harjoita tiettyjä harjoituksia ja voit olla Hänen *kaltaisensa*. Charles Swindoll sanoo, että hengelliset harjoitukset voivat auttaa sinua ”tulemaan Kristuksen kaltaiseksi.”⁵ Kontemplatiivisuutta mainostavassa filmissä, *Be Still (Ole hiljaa)*, Beth Moore sanoo:

Ellemme ole hiljaa Hänen [Jumala] edessään, emme koskaan tule tuntemaan luudemme ytimiä myöten, että Hän on Jumala. On oltava hiljaisuus.⁶

Yksi yhteinen kaikkialle hengellisen muodostamisen opetuksiin kudottu lanka on, että hiljaisuus (aikaansaatu mantrameditaation kautta) ja olla Kristuksen seuraaja ovat sama asia. Sinulla ei voi olla toista ilman toista. Kuitenkaan uudestisyntyminen, Jeesuksen Kristuksen hyväksyminen Vapahtajana, Herrana ja Mestarina ei ole edellytys olla Kristuksen seuraaja (Christ-follower). Richard Foster opettaa, että kuka tahansa, ei vain uskova, voi suorittaa näitä hengellisiä harjoituksia ja tulla Kristuksen *kaltaiseksi*.⁷

Tässä onkin ero kristityn ja esiintulevan Kristuksen seuraajan välillä. Ihmisellä, joka on todella uudestisyntynyt, on Jeesus Kristus asumassa hänessä—Jeesus elää tuon ihmisen sisällä ja se on Hänen elämänsä, joka antaa voiman tulla lisääntyvästi Hänen kaltaiseksi (pyhitys), kuten Paavali selittää opetuksessaan Korinton kristityille:

Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2.Kor. 3:18)

Uskova saa voimansa ja valtansa Jeesukselta Kristukselta (joka asuu hänessä) ja hän ymmärtää, että hänen pelastuksensa ja kaikki hyvä hänessä on Kristukselta, kuten Raamattu sanoo: ”ei tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi” (Ef. 2:9).

Tämän päivän edistyksellisessä, esiintulevassa kirkossa, Jeesus kuitenkin nähdään mallina eli esimerkkinä, jota voidaan seurata ja matkia. Mietiskelyn myötäilijä Ken Blanchard sanoo, että Jeesus on täydellinen malli seurattavaksi. Blanchard’in verkkosivusto selittää:

Ken näki Jeesuksen suurimpana *johdon roolimallina* ja perusti vuonna 1999 Phil Hodges’in kanssa Lead Like Jesus -järjestön, jonka tehtävä on ”innoittaa ja varustaa ihmisiä *johtamaan kuin Jeesus*.” (korostus lisätty)⁸

Vaikka Jeesus *oli ja on* malli, se ei ollut Hänen ensisijainen tehtävänsä ja kun ihmiset viittaavat Häneen mallina, se usein johtuu siitä, että he näkevät Hänet korkeamman tietoisuuden mallina ennemmin kuin ainutlaatuisena Jumalan Poikana, Immanuelina (Jumala meidän kanssamme), joka tuli kuolemaan puolestamme ja olemaan Vapahtajamme. Buddhalaisuuden kaltaisessa itämaisessä uskonnossa Buddha oli malli, jota hänen seuraajansa matkivat, mutta kristinuskossa Kristuksen Henki asuu meissä uskon kautta. Siten Jeesuksesta tulee enemmän kuin malli; Hän on meissä elävä läsnäolo.

Syy siihen, että metiskelyn on näyteltävä niin tärkeää osaa esiintulevassa kirkossa, on, että kun aitoa evankeliumin sanomaa ei saarnata (usko tulee Sanan kuulemisesta), niin monilla liikkeessä ei ole sisällä asuvaa Kristusta, vaan he vilpittömästi kaipaavat olla kuin Hän ja tuntea Hänen läsnäolonsa. Siten voiman sen tekemiseksi on tultava jostakin. Mietiskely näyttää olevan tuo vastaus. Mantrameditaatio ei kuitenkaan loihdi Jumalan läsnäoloa, vaan sensijaan demonisia olentoja, jotka aluksi eksyttävästi näyttävät Kristuksen kaltaisilta. Nämä esiintulevat Kristuksen seuraajat oppivat siis olemaan Kristuksen kaltaisia, mutta eivät ehkä koskaan ole vastaanottaneet Häntä Herrana ja Vapahtajana ja siten heillä ei ole Häntä heissä asuvana.

Niinpä kuka tahansa, miltä alalta tahansa, mistä uskonnosta tahansa, voi olla Kristuksen seuraaja. He voivat tulla uskomaan, että heillä on kristustietoisuus ja ovat Kristuksen kaltaisia ja silti heillä ei ole Kristuksen todellista voimaa sisällä, joka voi tulla vain Pyhän Hengen sisäisesti asuvasta läsnäolosta. Raamattu sanoo selvästi, mistä todellinen Jumalan voima tulee:

Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä. (Joh. 1:12)

Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle. (Room. 1:16)

Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima. (1.Kor. 1:18)

“He rakastavat Jeesusta, mutta eivät seurakuntaa”

Keväällä 2007 ilmestyi Dan Kimball'in uusi kirja, *They Like Jesus But Not the Church, (He pitävät Jeesuksesta, mutta eivät seurakunnasta)*. Kirja on koottu haastatteluista, joita Kimball teki useiden nuorten ihmisten kanssa (yksi heistä oli lesbo), jotka kertovat hänelle rakastavansa ja kunnioittavansa Jeesusta, mutta eivät tahdo olla missään tekemisissä kirkossa käymisen kanssa, eikä kristittyjen, jotka ottavat Raamatun kirjaimellisesti. Kimball kertoo lukijoilleen yhdestä ”kaverista,” joka sanoi vitsailleen: ”Ne kaikki pitäisi viedä ulos ja ampua.”⁹ Mutta vaikka Kimball tekee selväksi sen, että ei-kristityt eivät pidä kristityistä, hän sanoo, että ”elämme jännittäviä aikoja, kun kirkossa käymättömät kulttuurissamme kunnioittavat Jeesusta enemmän ja enemmän.”¹⁰ Hän sanoo, että meidän pitäisi ”olla kuulolla, mitä ei-kristityt, varsinkin myöhemmästä teini-ikästä päälle kaksikymppisiin, sanovat ja ajattelevat seurakunnasta ja kristinuskosta.”¹¹

Kimball uskoo, että kristittyjen täytyisi saada ei-kristittyjen hyväksyntä ja meidän täytyisi saada epäuskoiset vakuuttamaan, ettemme ole epänormaaleja ja kummallisia, mutta sen tekemiseksi meidän Kimball'in mukaan täytyy muuttaa elämäntapamme ja käytöksemme. Hän sanoo, että kristityiltä sellaisten asioiden tekeminen, joista heidät voi tunnistaa kristityiksi (kuten kristillisten autotarrojen¹² käyttäminen, tai kristillisten sananparsien, kuten ”food, fellowship, and fun = ruoka, toveruus ja hauskuus”) on ”kornia eli tylsää”¹³ ja se voi loukata ei-uskovaa eli etsijää. Kimball väittää, että ”ne, jotka hylkäävät uskon Jeesukseen,”¹⁴ tekevät niin, johtuen käsityksistään kristityistä ja seurakunnasta. Kaikkialla kirjassaan hän kuitenkin tekee selväksi, että nämä vääristyneet käsitykset eivät ole epäuskoisen vika vaan kristittyjen—mutta ei kaikkien, vaan ainoastaan niiden, jotka ottavat Raamatun kirjaimellisesti. Hän sanoo, että ”heille [epäuskoisille] kristinuskko ei ole normaalia.” Hän lisää: ”Tämä on todella tärkeää ymmärtää.”¹⁵

Kimball'in teologia on virheellinen. Raamattu tekee selväksi, että maailma ei näe normaaleina niitä, jotka kuuluvat Herralle Jeesukselle. Itseasiassa Jeesus käskee meitä odottamaan juuri sitä. Hän sanoi opetuslapsilleen:

Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä. Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta valinnut, sentähden maailma teitä vihaa. (Joh. 15:18,19)

Vaikka Jeesus sanoi, että maailma todella katsoisi kristittyjä negatiivisella tavalla, Kimball uskoo, että tämä asenne voidaan ja pitääkin muuttaa päinvastaiseksi. Hän sanoo:

Kristityt ovat nyt muukalaisia post-kristillisessä kulttuurissa ja meidän on herättävä tähän tietoisuuteen, ellemmme ole heränneet... emme ole yhtä kunnioitettuja niiden taholta, jotka kasvavat seurakunnan ulkopuolella, kuin olimme menneisyydessä. Meitä ei etsitä sellaisina, joiden puoleen kääntyä neuvoja saadakseen ja me emme ole yhteisöissämme vaikutusvaltaisessa asemassa.... meidän täytyy nähdä itsemme samalla tavalla, kuin

ulkopuoliset näkevät meidät.¹⁶

Monet esiintulevan kirkon johtajat jakavat Kimball'in tuntemukset, mutta heidän päättelynsä on virheellinen. Kristityt ovat aina olleet muukalaisia maailmassa ja sen vuoksi usein kärsineet. Kautta historian lukemattomia murhia ja hirmutekoja on tehty kristittyjä vastaan. Jeesus itse sanoi opetuslapsilleen: ”Minä en ole tästä maailmasta” (Joh. 8:23) ja: ”Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta” (Joh. 18:36). Rukoillessaan Isää Hän sanoi:

Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole. (Joh. 17:14)

Kuten niin monet puolestapuhujat esiintulevan kirkon liikkeessä, Kimball'kin uskoo, että tämän päivän nuori sukupolvi on niin poikkeava jokaisen aikaisemman sukupolven nuorista, että näihin nuoriin täytyy soveltaa erikoiskeinoja, jos näiden nuorten on määrä nähdä totuus. Mutta onko hän tässä oikeassa? Eikö se olekaan Jumalan Sana, joka lävistää sielun ja paljastaa totuuden? 1960 ja -70 luvuilla oli toinen sukupolvi hämmentyneitä, etsiviä nuoria, joista monet etsivät elämän tarkoitusta. Hipit olivat aivan yhtä erilaisia, kuin tämän päivän nuori sukupolvi. Vaikka ilmapiiri oli erilainen, niin synnit, kysymykset ja ongelmat eivät olleet. Kun tuhannet hipit alkoivat tulla uskoon, niin mikä sen aiheutti? Alkoivatko pastorit kulkea paljasjalkaisina ja pitkätukkaisina? Ei, he antoivat hipeille Jumalan Sanan—kohtikäyvän, rakastavan ja tinkimättömän. Ottivatko he LSD:tä, jotta paremmin ymmärtäisivät, mistä hipit tulivat? Ei he antoivat heille Jumalan Sanan. Pyytelivätkö he hipeiltä anteeksi, että kertoivat heille näiden olevan syntisiä (kuten Kimball ehdottaa seurakunnalle nyt)? Ei he antoivat heille Jumalan Sanan. Ja se on tuo Sana, joka toi niin monia sisälle Jumalan valon valtakuntaan. He esittivät Sanan ja antoivat heille Jeesuksen Kristuksen.

Kirjassaan Kimball tarjoaa kuvauksen fundamentalistisista kristityistä:

...ihmisiä, jotka aina ovat sanomassa negatiivisia asioita maailmasta, ovat homovastaisia, ottavat koko Raamatun kirjaimellisesti, ovat jäsenkortillisia republikaaneja, ovat Israelin puolella, lukevat lopunajan romaaneja ja suosittelevat käärmeistä, tulesta ja tulikivestä saarnaamista. He kannattavat kuningas Jaakon käännöstä, sormella osoittelua, lasiin sylkemistä, ovat kostonhimoisia ihmisiä, jotka laskevat Jumalan ansioksi ihmisten rankaisemisen luonnonkatastrofeilla synnin vuoksi ja käyttävät kristillistä jargonia ja ovat ylimielisiä ja rakkaudettomia kaikkia, paitsi itseään, kohtaan.¹⁷

Kertoen lukijoille, että näin ei-kristityt näkevät ”konservatiiviset” kristityt, hän vakuuttaa heille, että ”tämä karikatyyri ei sovi kaikkiin fundamentalisteihin.” Kimball tuomitsee mestarillisesti kristityt, jotka ovat Israelin puolella, ottavat Raamatun kirjaimellisesti, tutkivat lopunajan profetiaa ja puhuvat helvetistä—hän rinnastaa heidät ylimielisiin, rakkaudettomiin ja kostonhimoisiin ihmisiin.

Kun Kimball sanoo, että epäuskoiset pitävät Jeesuksesta (mutta eivät kristityistä), niin kuka on tämä Jeesus, josta he pitävät? Onko se Raamatun Jeesus, vai onko se Jeesus, jonka maailma on muotoillut sopimaan omaan muottiinsa? Raamatun Jeesus sanoi fariseuksille, että elleivät he usko Hänen olevan Jumala lihassa ja Kristus, he kuolisivat synneissään. Tämä on dogmaattisuuden ydin. Jeesus ei käynyt vuoropuhelua heidän kanssaan ja sanonut: ”Ymmärrän, miksi ajattelette, etten voi olla Messias ja osaan kunnioittaa sitä.” Hän oli dogmaattinen! Kuten Paavali sanoo Raamatussa, se on toinen Jeesus, jota he saarnaavat; sillä jos se olisi todellinen Jeesus, he eivät rakastaisi eivätkä kunnioittaisi Häntä, ennenkuin sinä päivänä, jona polvistuvat Hänen edessään, palvovat Häntä Jumalana ja antavat elämänsä 100 prosenttisesti Hänelle kieltäen kaikki muut jumalat ja uskomussysteemit: ”Kuka ikinä menee edemmäksi eikä pysy Kristuksen opissa, hänellä ei ole Jumalaa” (2.Joh. 9)

Esiintuleva missiologia

Minun täytyy kuitenkin lisätä, etten usko, että opetuslasten tekemisen täytyy vastata kannattajien tekemistä kristilliselle uskonnolle. Voi olla suositeltavaa monissa (ei kaikissa!) olosuhteissa auttaa ihmisiä tulemaan Jeesuksen seuraajiksi ja pysyttelemään buddhalaisissa, hindulaisissa, tai juutalaisissa konteksteissaan.¹⁸—Brian McLaren

Esiintuleva hengellisyys on muuttamassa tapaa, jolla lähetystyötä tehdään. Idea on, että voit vastata myöntävästi Jeesukselle, mutta sinun ei tarvitse samaistua kristityksi, tai osaksi kristillistä seurakuntaa. Tämä käsitys leviää joihinkin lähetysyhdistyksiin, joissa he opettavat ihmisiä muista uskonnoista, että nämä voivat pitää uskontonsa ja vain lisätä Jeesuksen yhtälöön. Heidän ei tarvitse omaksua termiä kristitty. Vuoden 2005 YK:n uskontojenvälisellä rukousaamiaiaisella (United Nations Interfaith Prayer Breakfast) Rick Warren esitti seuraavat kommentit 100 valtuutetulle, jotka edustivat useita eri uskontoja:

En tänä aamuna puhu uskonnosta. Voit olla katolinen, tai protestantti, tai buddhalainen, tai baptisti, tai muslimi, tai mormoni, tai juutalainen, tai sinulla ei ehkä ole uskontoa lainkaan. En ole kiinnostunut uskonnollisesta taustastasi, koska Jumala ei luonut maailmankaikkeutta, että meillä olisi uskonto.¹⁹

Vaikka hän jatkoi jälkepäin sanoen uskovansa, että Jeesus oli Jumala, niin siihen sisältyi, että uskonnollasi ei ole väliä Jumalalle ja olitpa buddhalainen, mormoni, tai mikä hyvänsä, niin se ei häiritse sitä, että sinulla on Jeesus elämässäsi. Donald Miller, kirjan *Blue Like Jazz (Sininen kuin jazz)* tekijä, sanoo sen näin:

Minun kohdallani uskostani kertominen ihmisille alkoi heittämällä pois kristinusko ja omaksumalla kristillinen hengellisyys, epäpoliittinen mystinen systeemi, joka voidaan kokea, mutta ei selittää.²⁰

Kirjassaan, *The Barbarian Way (Barbaarinen tie)*, Erwin McManus viittaa ”barbaareihin” nyönteisessä mielessä sanoen, että sellaisia pitäisi *Kristuksen seuraajien* olla:

He [barbaarit] näkevät kristinuskon maailmanuskontona monin tavoin ei mitenkään erilaisena, kuin mikä tahansa toinen uskonnollinen systeemi. Olipa kyseessä buddhalaisuus, hindulaisuus, Islam tai kristinusko, niin kyse ei ole uskonnosta; ne ovat sen vallankumouksen edistämistä, jonka Jeesus käynnisti 2000 vuotta sitten.²¹

Lehden, *Watchman's Trumpet (Vartijan pasuuna)*, touko-kesäkuun 2000 numero selittää, mitä tämä uusi missiologia todella merkitsee:

Useat kansainväliset lähetysjärjestöt, kuten Youth With a Mission (YWAM, Suomessa nimellä Missionuoret), ovat testaamassa uutta lähestymistapaa lähetystyöhön alueilla, joilla kristinusko ei ole tervetullut. Maaliskuun 24. päivän Charisma -uutispalvelun raportti kertoi, että jotkut lähetysaarnajat tekevät nyt käännyttäjiä, mutta sallivat heidän ”pitää kiinni monista perinteisistä uskonnollisista käsityksistään ja käytännöistään” siten pidättäytyen loukkaamasta toisia heidän kulttuurissaan.²²

Charisma'n artikkeli, jossa Watchman's Trumpet raportoi, selvittelee asiaa:

“Messiaaniset muslimit,” jotka jatkavat Koraanin lukemista, käyvät moskeijassa ja lukevat

päivittäiset rukouksensa, mutta vastaanottavat Kristuksen Vapahtajanaan, ovat useassa maassa testattavan strategian tuotteita, sanoo YWAM, joka on yksi mukana olevista järjestöistä.²³

Charisma'n juttu kertoo, että YWAM:n henkilöstön uutiskirje panee merkille uusien käännyneiden elämäntavan muutoksia (tai niiden puuttumista):

He [uudet käännyneiset] jatkoivat elämässään islamilaisten vaatimusten noudattamista, mukaanlukien moskeijassa käyminen, paastoaminen ja Koraanin lukeminen sen lisäksi, että tulevat yhteen muslimien yhteisönä, jotka tunnustavat Kristuksen Jumalan armon lähteenä heille.²⁴

Kun yhdestä suurimmista lähetyssaarnaajien yhteisöistä (YWAM) tulee uuden missiologian puolestapuhuja, joka kertoo käännyneisille heidän voivan jäädä omiin uskonnollisiin perinteisiinsä, niin sen tuhoiset seuraukset pitäisivät olla aika raitistavat jokaiselle erottamiskykyiselle kristitylle.

“Seurakunnaton” kristinusko (“Churchless” Christianity)

Artikkelissa otsikolla, “Christ-Followers in India Flourishing Outside the Church (Kristuksen seuraajat Intiassa lisääntyvät seurakunnan ulkopuolella),” esitetään seuraava lausunto koskien Herbert Hoefer'in, kirjan *Churchless Christianity (Seurakunnaton kristinusko)*, tekijän tutkimusta:

Silmiinpistävässä tutkimuksessa, johon ryhdyttiin 80-luvun puolivälissä ja joka julkistettiin vuonna 1991, Herbert E. Hoefer havaitsi, että Madras City'n ihmiset ovat paljon lähempänä historiallista kristinuskoa, kuin minkään läntisen kristillisen maailman kaupungin väestö voisi koskaan väittää olevansa. Nämä eivät kuitenkaan ole kristittyjä, vaan hinduja ja muslimeja. Heidän keskuudessa on merkittävä määrä todellisia Kristukseen uskovia, jotka avoimesti tunnustavat uskovansa perustaviin raamatullisiin oppeihin ja silti pysyvät institutionaalisen kirkon ulkopuolella.²⁵

Artikkeli laajentaa ideaa, ettei tarvitse tulla kristityksi, tai muuttaa uskonnollisia käytäntöjään; tarvitsee vain lisätä Jeesus omaan hengelliseen yhtälöönsä:

Jotkut kuitenkin voisivat perustella, että tämä [”hindulaisuuden tukahduttava syleily”] on vaara, johon sisältyy se *ishta devata* -strategia, jota ehdotan. Se ei johda alkuperäiseen kristinuskoon, vaan kristillistettyyn (Christianized) hindulaisuuteen. Ehkä meidän pitäisi sanoa tarkemmin: kristittyyn (Christ-ized) hindulaisuuteen. Väittäisin, että todellisuudessa molemmat ovat sama asia ja siksi meidän ei pitäisi murehtia sitä. Me emme tahdo muuttaa Intian kulttuuria ja *uskonnollista neroutta*. Me vain tahdomme tuoda Kristuksen ja Hänen evankeliuminsa sen keskelle. (korostus lisätty)²⁶

Herbert Hoefer'in tutkimus on varsin mielenkiintoinen. Hänen ideansa on, että hindu- ja muslimikulttuurin ”muuttamisen tai hylkäämisen” asemesta lähetyssaarnaajien pitäisi ”kristiä” se.²⁷ Hän sanoo, että Intiassa on tuhansia uskovia, joihin hän viittaa ”kastamattomina uskovina.” Syyt, miksi uskovia ei kasteta, vaihtelevat, mutta tavallisesti se johtuu siitä, että he kärsivät taloudellisen ja sosiaalisen aseman menetyksen. Hoefer myöntää, että nämä kastamattomat uskovat eivät ole kristittyjä ja tavallisesti he eivät päästä käyttämään itsestään sitä nimeä. Hänen monissa esimerkeissään nämä kastamattomat uskovat jatkavat uskonnollisia rituaalejaan välttyäkseen siten perheensä ja ystäviensä epäluuloilta ja pilkalta. Hoefer selittää erästä tarinaa:

[Siellä on] nuori alemman kastin mies, joka ansaitsee elantonsa soittamalla rumpua hindujen festivaaleissa ja toiminnoissa. ”Tämä kaikki on sellaista, mikä minun täytyy tehdä, mutta minun uskoni on Kristuksessa. Ulkopuolelta olen hindu, mutta sisäpuolelta olen kristitty.”²⁸

Eräs Nayar -kastin perhe koostui vaimosta, hänen miehestään ja yhdestä pojasta. Hoefer kuvailee heidän tilannettaan:

Hänen miehensä ja poikansa ovat olleet Kristukseen uskovia kahdeksan vuotta. Kumpikin olivat opiskelleet kristillisissä kouluissa ja oppineet Kristuksesta. Miehen isällä oli näky Kristuksesta ja yksi veli on myös kastamaton uskova. Mies ei käy vaimonsa kanssa kirkossa, mutta joskus menee hänen kanssaan isoihin julkisiin kokouksiin. Heillä ei ole perhehartauksia, mutta he palvovat Jeesusta ja yhdessä hindujumalien kanssa kotonaan. Heidän lähestymistapansa hindufestivaaleihin on juhlia ne pois, mutta ajatella Jumalaa, ei erityisesti Jeesusta.²⁹

Tarkoitukseni ei ole tässä arvioida ovatko nämä kastamattomat uskovat todella uudestisyntyneitä. Se on Herran ratkaistava. Minua huolestuttaa se tapa, jolla lähetystyö muuttuu ja kuinka evankeliumi esitetään. Sanoa, ettei heidän tarvitse jättää pakanauskontoaan taakseen ja ettei heidän itseasiassa tarvitse edes lakata kutsumasta itseään hinduiksi ja muslimeiksi, ei ole Raamatun opetusten esittämistä.

Apostoli Paavali, joka lopulta kuoli uskonsa tähden, kehotti uskovia olemaan valmiita luopumaan kaikesta Kristuksen tähden:

Niinpä minä todella luen *kaikki tappioksi* tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen. (Fil. 3:8, korostus lisätty)

Tämän uuden missiologian seuraukset ovat vakavat ja mikä vielä enemmän, epäraamatulliset. Mike Oppenheimer Let Us Reason -palvelutyöstä on tehnyt kattavan tutkimuksen ja analyysin uudesta missiologiasta. Artikkelissaan ”Uusi evankeliointi 21. vuosisadalle” Oppenheimer sanoo:

Voiko kristitty nyt kutsua itseään muslimiksi? Sana muslimi on tehty kahdesta sanasta, Islam ja Mu. Muslim ei merkitse vain alistamista; se merkitsee alistamista Allah-jumalalle; ei Herralle Jeesukselle Kristukselle, tai Jahvelle. Voidaanko muslimia kutsua kristityksi ja voiko hän vaeltaa Allahin kanssa? Siinä ei näytä olevan mitään opillista eikä käytännöllistä järkeä, ellei nimiä ja merkitystä muuteta. Se tuo vain hämmennystä.

Miksi tehdä näin, kun voit esitellä Jahven tosi Jumalana ilman mitään matkatavaroita ja sähläystä nimissä, luonnossa, tai kuvauksissa? Vastaus on, että muuten ei ehkä päästä samoihin tuloksiin. Tätä se kaikki on, tuloksia; pragmatismia: tarkoitus pyhittää keinot.³⁰

Oppenheimer'in ja Sandy Simpson'in kirjassa nimeltä, *Idolatry in Their Hearts (Epäjumalat heidän sydämissään)*, he osoittavat, kuinka laajalle tämä uusi missiologia on levinnyt. Kuuntele joitakin uuden missiologian puolestapuhujien esittämiä kommentteja:

Uuden Valon konkretisoituminen tarkoittaa olla ”yhteydessä (in connection)” ja ”muodostamisessa (information)” toisten uskontojen kanssa.... Ihminen voi olla Jeesuksen Kristuksen uskollinen opetuslapsi kieltämättä pyhän välähdyksiä Jahven, tai Kalin, tai Krishnan seuraajissa.”³¹—Leonard Sweet

Satun tuntemaan ihmisiä, jotka ovat Kristuksen seuraajia muissa uskonnoissa.³²—Rick Warren

En näe mitään ristiriitaa buddhalaisuuden ja kristinuskon välillä... Tarkoitukseni on tulla niin hyväksi buddhalaiseksi, kuin voin.³³—Thomas Merton

Allah ei ole toinen Jumala ... me palvomme samaa Jumalaa.... Samaa Jumalaa! Se sama

Jumala, jota palvomme Kristuksessa, on se Jumala, jota juutalaiset—ja muslimit—palvovat. ³⁴
—Peter Kreeft

Oppenheimer ja Simpson esittävät sivun toisensa jälkeen todisteita, jotka osoittavat tämän paradigman muutoksen kristillisissä lähetyksissä. He kysyvät: ”Voiko ihminen olla Hindu tai muslimi ja seurata Jeesusta?” He selittävät, miksi vastaus on ei:

Ihminen ei voi olla oikeassa suhteessa Jeesukseen väärän uskonnon rajojen sisä puolella. Ihmisen täytyy jättää väärä uskontonsa seuratakseen Jeesusta, ei vain lisätä Hänet....

Tämä avartaa Jeesuksen lausunnon tiestä, joka on kaita, avaraksi kaikki käsittäväksi konseptiksi. Se, mikä huolestuttaa, on, että samanlaisia lausuntoja antavat usuaikalaiset, joilla on universalistinen näkemys. Alice Bailey* sanoi: ”Huomauttaisin, että kun käytän sanontaa 'Kristuksen seuraajat,' niin tarkoitan kaikkia niitä, jotka rakastavat kanssaihmissiään tunnustukseen ja uskontoon katsomatta.”³⁵

* Alice Bailey oli teosofi ja okkultisti, joka keksi käsitteen New Age (Uusi aikakausi).

Rick Warren'in sanoessa, ettei uskonnolla pitäisi olla mitään vaikutusta hengelliseen elämään, Erwin McManus'in sanoessa haluavansa tuhota kristinuskon ja lähetyssaarnaajayhteisöjen kertoessa kääntyneille, että heillä voi olla Jeesus ilman kristinuskoa (eli kastetta), seuraukset voivat olla tuhoisat ja hyvin todennäköisesti tekevät tyhjäksi monien antautuneiden lähetyssaarnaajien väsymättömät ponnistukset kaikkialla maailmassa. Nämä Raamattuun uskovat lähetyssaarnaajat ovat vaarantaneet henkensä ja luopuneet mukavuuksista ja helposta elämästä matkustaakseen maailman toiselle puolelle kertomaan hyvää uutista, että kristityksi tuleminen (Jeesuksen päästäminen sydämeensä ja elämänsä) on tie iankaikkiseen elämään. Nyt heidän perässään tulevat esiintulevan kirkon lähetyssaarnaajat, jotka sanovat, että kristinuskon on kauhea uskonto ja kristityt ovat ulkona syömässä—joten rupea Kristuksen seuraajaksi (Christ-follower) ja sinun ei tarvitse edes sanoa sitä kenellekään. Itseasiassa voit edelleen elää niinkuin olet aina elänyt.

Niiden monien osalta, jotka ovat kärsineet vainoa ja marttyyriutta vuosisatojen aikana kristittyinä olemisesta ja siksi, että olivat kyllin rohkeita kutsumaan itseään sellaiseksi, meidän nyt täytyy uskoa, että he kärsivät ja kuolivat turhaan—loppujen lopuksi heidän ei olisi tarvinnut tunnustaa Jeesusta ainoana tienä ja heidän ei olisi tarvinnut hyljätä pakanauskontojaan. Havaitsemme myös, että seuraavat Jeesuksen sanat eivät sovi tähän esiintulevan kirkon paradigmaan:

Sentähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa. (Mt. 10:32-33)

Apostolien Teoissa on väkevä kertomus, jossa apostoli Paavali oli pidätettynä evankeliumin saarnaamisesta. Hänet tuotiin kuningas Agrippan eteen ja hänelle annettiin tilaisuus todistaa kuinka hänestä tuli kristitty. Hän kertoi Agrippalle, että Herra oli valtuuttanut hänet saarnaamaan evankeliumia ja:

...avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa. (Apt. 26:18)

Agrippa jatkoi kuuntelemista ja sitten sanoi Paavalille. "Vähälläpä luulet taivuttavasi minut kristityksi" (jae 28). Paavali vastasi hänelle:

"Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljolla, et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoiseksi, kuin minä olen, näitä kahleita lukuunottamatta".

Jos Paavali olisi noudattanut esiintulevaa mentaliteettia, hän olisi sanonut Agrippalle: "Ei mitään syytä ruveta kristityksi. Voit pysyä juuri sellaisena, kuin olet; pidä kaikki rituaalisi ja menosi, sano vain, että pidät Jeesuksesta." Itseasiassa, jos Paavali olisi harjoittanut esiintulevaa hengellisyyttä, häntä ei ensiksikään olisi pidätetty. Hän ei olisi erottunut, ei olisi saarnannut rohkeasti ja varauksetta eikä olisi kutsunut itseään kristityksi, mistä lopulta tuli kuolemantuomio Paavalille ja lukemattomille muille.

Hyväksyvä evankeliumi (The Inclusive Gospel)

Eddie Gibbs ja Ryan K. Bolger ovat yhdessä kirjoittaneet kirjan: *Emerging Churches: Creating Christian Community in Postmodern Cultures (Esiintulevat kirkot: Kristillisten yhteisöjen luomista postmoderneissa kulttuureissa)*. Väite takakannessa toteaa: "Tähän mennessä paras kirja esiintulevasta kirkosta." Brian McLaren yhtyy tähän arvioon sanoessaan:

Jos tahdot todella perehtyä esiintuleviin kirkkoihin, niin tämä kirja sinun täytyy lukea... Se tunnistaa esiintulevien kirkkojen oleelliset teologiset painotukset ja se perustuu todellisiin keskusteluihin yli 50 ihmisen kanssa.³⁶

Gibbs, kirjailija ja seurakuntakasvun professori Fuller'in teologisessa seminaarissa ja Bolger, humanististen tieteiden akateeminen ohjaaja globaalissa johtajuudessa Fuller'in teologisessa seminaarissa, ovat yhdistäneet voimansa tarjotakseen yleiskuvan niistä yhdeksästä mallista, joiden he näkevät paljastuvan esiintulevissa kirkoissa. Heidän tutkimuksensa tapahtui melkein viiden vuoden ajalla.³⁷

Eräs trendi, jota kirjoittajat tarkastavat yksityiskohtaisesti, on evankeliointi esiintulevassa kirkossa, josta he sanovat, että se "sisältää elämän syvien kokemusten jakamista uskon ulkopuolella olevien kanssa."³⁸ He havaitsivat, että esiintulevan kirkon johtajat eivät ole ihastuneita kristittyihin, jotka tarjoavat lopullisia vastauksia epäilijöille.³⁹

Gibbs ja Bolger todistavat tämän ajatuksen lainaamalla esiintulevan kirkon johtajaa Pip Piper'ia Birmingham'ista Englannista:

Evankeliointi, tai lähetystyö, ei minulle ole enää ihmisten suostuttelemista uskomaan, mitä itse uskon, kuinka ärtyisäksi tai luovaksi sitten tulenkaan. Se on enemmän yhteisiä kokemuksia ja kohtaamisia. Se on elämän ja uskon matkan vaeltamista yhdessä, kukin erottuvana omaan perinteeseensä ja kulttuuriinsa, mutta mahdollisuudella kohdata Jumala ja totuus toinen toiseltaan.⁴⁰

Piper'in evankelioimisen määritelmä on kuitenkin ristiriidassa Raamatun kanssa. Apostoli Pietari sanoo:

...vaan pyhittäkää Herra Kristus sydämässänne ja olkaa aina valmiit vastaamaan jokaiselle, joka teiltä kysyy sen toivon perustusta, joka teissä on, kuitenkin sävyisyydellä ja pelolla. (1.Piet. 3:15)

Missä Raamatussa meitä neuvotaan liittymään pakanoihin ja harkitsemaan heidän uskonkäsityksiään evankelioimisen keinoina? Gibbs ja Bolger uskovat, että tämän evankelioimistyylin edut painavat enemmän kuin haitat. He kirjoittavat:

Kristityt eivät voi aidosti evankelioida elleivät ole valmistautuneet, että heitä itseään evankelioidaan siinä prosessissa. Hyvän uutisen jakamisessa ihmiset rikastuvat hengellisistä

oivalluksista, rehellisistä kysymyksistä ja antautuneisuuden syvyydestä, joita osoittavat ihmiset toisista uskonnoista. Toisten hyväksymiseen sisältyy heidän kuunteleminen ja heiltä oppiminen. Paljon siitä, mitä on toisissa uskonnoissa, ei välttämättä ole vihamielistä valtakunnalle. Kristityt voivat oppia paljon muilta elämänalueilta.⁴¹

Entä jos joku, jolla *oli* Raamattuun perustuva usko yrittäessään saavuttaa sellaisen, jolla *ei* sitä vedettiin pois uskosta? Olisiko se käänteistä evankeliointia? Raamatusta ei missään löydy ennakkotapausta tällaiselle evankelioimiselle. Vanhan Testamentin profeetat varoittivat Israelin lapsia pakanoihin liittymisestä—silti he eivät välittäneet Jumalan varoituksesta, kuten Jeremia julistaa:

Ja Herra sanoi minulle: "Juudan miesten ja Jerusalemin asukasten keskuudessa on salaliitto. He ovat kääntyneet takaisin ensimmäisten esi-isiansä pahoihin tekoihin, niiden, jotka eivät tahtoneet kuulla minun sanojani, ja he ovat seuranneet muita jumalia ja palvelleet niitä. Israelin heimo ja Juudan heimo ovat rikkoneet minun liittoni, jonka minä tein heidän isiensä kanssa. Sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä tuotan heille onnettomuuden, josta heillä ei ole pääsyä; ja kun he minua huutavat, en minä kuule heitä. (Jer. 11:9-11)

Selvistä Raamatun varoituksista huolimatta Gibbs ja Bolger tarjoavat toisenkin esimerkin menestyksellisestä esiintulevan kirkon evankelioinnista. Se on Spencer Burke (yhteisöstä nimeltä The Ooze), jonka seurakunta ”vieraillee erilaisissa kristillisissä perinteissä muutaman viikon välein.” Burke selittää:

Kristillinen perinne voisi pitäytyä *inklusiiviseen eli hyväksyvään malliin* eikä eksklusiiviseen eli poissulkevaan. Luemme muita pyhiä kirjoituksia, sitten palaamme Raamattuun ja päätämme yhdessä, kuinka tulkita, mitä olemme lukeneet kirjallisuudesta, jota muut uskonnot pitävät pyhänä. (korostus lisätty)⁴²

Burke'n ”inklusiivisen mallin” toiminta-ala menee kuitenkin ”kristillisen perinteen” ulkopuolelle. Gibbs ja Bolger kuvailevat tätä esiintulevaa yhteisöä, joka ”lukee muita pyhiä kirjoituksia.” He sanovat:

Burke'n yhteisö on valmistettu oppimaan uskon perinteiltä kristillisen lauman ulkopuolella. Heidän seurakunnassaan on buddhalainen perhe. Seurakunta vieraili yhteisönä buddhalaisessa temppelessä. He osallistuivat tämän perheen kanssa ohjattuun mietiskelyyn. Burke juhlii niitä monia tapoja, joilla Jumala on ilmoitettu. Hän tunnistaa, että Henki on ollut näiden ihmisten kanssa koko ajan. Yhteisö juhlii muita perinteitä. He tavoittavat muita perinteitä ja näkevät heidät rakastettuina Jumalan lapsina. Keskittyen enemmän valtakuntaan kuin seurakuntaan ihmiset huomaavat, että heidän suhteensa muihin uskontoihin muuttuu.⁴³

Esiintulevan ja klassisen (vintage) uskon nimissä sitä epäjumalanpalvelusta, johon Israelin lapset syyllistyivät, ollaan toistamassa. Tätä petoksen reittiä ei kuitenkaan vain olla toistamassa, vaan sille osoitetaan suosiota. Kun esiintulevan kirkon evankelisaatio paljastuu, niin muureja, jotka kerran erottivat raamatullisen kristinuskon pakanallisista uskomussysteemeistä, ollaan purkamassa. Sensijaan, että julistettaisiin Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, joka pelastaa syntiset helvetistä, saarnataankin uutta evankeliumia ja sen saarnaajilla on yllään petoksen hengellisyyksienväliset (interspiritual) viitat. Jeesus julisti, että taivaaseen johtaa kaita tie ja että Hän on se ainoa ovi, jonka kautta mennään sisälle—mutta valtakunnan perustamisen vuoksi esiintuleva sanoma sitä vastoin hylkää Jumalan tykö johtavan kaidan tien.

Mikä vielä pahempaa, niin Jeesuksen käsky, että meidän tulee olla Hänen todistajiaan, on uudelleentulkittu tarkoittamaan juuri päinvastaista, mitä Hän sanoi. Gibbs ja Bolger lainaavat erästä toista esiintulevaa johtajaa saadakseen sanomansa perille. Karen Ward, Washington'in apostolisen

kirkon abbedissa, sanoo, että hän ”ei enää usko evankeliointiin.” Sopusoinnussa Gibbs'in, Bolger'in ja Burke'n kanssa, Ward sanoo:

Me emme evankelioi emmekä tee lähetystyötä. Pyhä Henki on evankelista ja lähetystyö kuuluu Jumalalle. Se, mitä me teemme, on, että vain elämme elämäämme julkisesti yhteisönä Jeesuksen Kristuksen tavalla ja kun ihmiset kyselevät, miksi elämme näin, me kerromme heille meissä olevan toivon perusteesta. Meidän tulee rakastaa toisiamme ja se luo oman vetovoimansa. Huolehtiminen sairaista ja puutteenalaisista—se luo kaiken evankelioimisen, mitä tarvitsemme.⁴⁴

Samalla, kun sairaista ja puutteenalaisista huolehtiminen luo tilaisuuksia kertoa evankeliumi, niin esiintulevan hengellisyuden evankelistat haluaisivat hiljentää ne, jotka saarnaavat Kristusta avoimesti sanoen heitä tunkeileviksi. Uusi esiintulevan kirkon evankelisaatio, vaikkakin Kristuksen nimessä, on Kristusta vastaan. On rakennettu silta, jolla on kyky Kristuksen nimessä yhdistää kaikki uskonnolliset käsitykset kiertämällä Jeesuksen Kristuksen evankeliumi.

Silta hyvän ja pahan välille (Bridging the Gap between Good and Evil)

Käärmeen viettelys Eevalle Eedenin paratiisissa, että voimme olla Jumalan kaltaisia, seuraa ihmiskuntaa tähän päivään saakka. Saatanan suunnitelma on pienentää tai poistaa (hän toivoo) aukko itsensä ja Jumalan väliltä. Seuraava selitys sanoo sen hyvin:

On tärkeää ymmärtää, että Saatana ei vain yritä vetää ihmisiä hyvän ja pahan välisen konfliktin pimeälle puolelle. Hän itseasiassa yrittää poistaa kokona aukon itsensä ja Jumalan välillä -- hyvän ja pahan välillä. Kun ymmärrämme tämän lähestymistavan, se auttaa meitä näkemään, miksi Thomas Merton sanoi, että jokainen on jo yhdistetty Jumalaan, tai miksi Jack Canfield sanoi tuntevansa Jumalan virtaavan läpi kaikkien asioiden. Kaikkien tarkoittaa kaikkien—mitään ei jää pois. Sellaiseen päättelyyn sisältyy, että Jumala on antanut kunniansa koko luomakunnalle ja koska Saatana on osa luomakuntaa, niin myös hän jakaa tämän kunnian ja siten on ”Korkeimman kaltainen.”⁴⁵

Kun esiintulevassa kirkossa olevat yrittävät vakuuttaa ihmisille, että tarvitsemme rakentaa sillan kristittyjen (eli Kristuksen seuraajien, kuten he sen ilmaisevat) ja ei-kristittyjen välille, he eivät todellisuudessa puhu pelastumattomien tavoittamisesta kertoakseen heille evankeliumin. He puhuvat tulevasta konsensuksesta, yhteisestä pohjasta. Leonard Sweet selittää:

Avain navigoida postmodernismin puuskaisia myrskyäviä vesiä ei ole pyrkiä johonkin tasapainoon, tai ”turvalliseen välimaastoon,” vaan ratsastaa aalloilla ja rakentaa siltoja vastakohtien välille, varsinkin, jos ne tulevat yhteen sovinnossa ja valaistumisessa.⁴⁶

Vaatii vähän ajattelemista sen ratkaisemiseksi, mitä Sweet sanoo tällä lausunnolla, mutta kun hän puhuu siltojen rakentamisesta vastakohtien välille, hän viittaa kuiluun, joka on olemassa hyvän ja pahan välillä. Tätä jännitettä kahden välillä kutsutaan dualismiksi ja okkultismin ytimessä on pyrkimys poistaa se. Jos tuo kuilu todella voitaisiin sulkea, niin Saatana ja Jumala olisivat tasa-arvoisia. Raamattu sanoo selvästi, että se ei koskaan tule onnistumaan, mutta se sanoo myös sen olevan Saatanan halu:

Kuinka olet taivaalta pudonnut, sinä kointähti, aamuruskon poika! Kuinka olet maahan syösty, sinä kansojen kukistaja! Sinä sanoit sydämessäsi: 'Minä nousen taivaaseen, korkeammalle Jumalan tähtiä minä istuimeni korotan ja istun ilmestysvuorelle, pohjimmaiseen Pohjolaan. Minä nousen pilvien kukkuloille, teen itseni Korkeimman vertaiseksi.' Mutta sinut heitettiin alas tuonelaan, pohjimmaiseen hautaan. (Jes. 14:12-15)

Tämä harhainen pyrkimys yhdistää kaikki asiat antamaan ihmisille vaihtoehto säilyttää omat uskonnolliset menonsa ehdottaen, ettei heidän tarvitse kutsua itseään kristityiksi, merkitsee hengellistä syöksykierrettä ja kristillisen uskon eliminoimista.

Samir Selmanovic varttui eurooppalaisessa muslimikodissa ja sitten palveli seitsemännen päivän adventistien pastorina Yhdysvalloissa. Tänä päivänä hän auttaa kehittämään esiintulevaa kirkkoa roolinsa kautta Emergent Village'n koordinoivassa ryhmässä ja johtajuutensa kautta Re-church Network'issa. Selmanovic'illa on joitakin mielenkiintoisia ja hälyttäviä näkemyksiä kristinuskosta. Hän sanoo:

Esiintulevan kirkon liike on tullut siihen käsitykseen, että Jeesuksen Kristuksen seuraajan hengellisten halajamisten lopullinen konteksti ei ole kristinusko, vaan ennemminkin Jumalan valtakunta. ...uskoa, että Jumala on rajoittunut siihen [kristinuskoon] olisi yritys johtaa Jumalaa. Jos joku pitää kiinni siitä, että Kristus on rajoitettu kristinuskoon, hän on valinnut jumalan, joka ei ole kaikkivaltias. Soren Kierkegaard väitti, että sillä hetkellä, kun ihminen päättää tulla kristityksi, hän altistuu idolatrialle.⁴⁷

Verkkosivustollaan, Faith House project, Selmanovic's esittää uskontojenvälisen näyn, joka:

...pyrkii tuomaan edistykselliset juutalaiset, kristityt, muslimit ja uskonottomat etsijät uskontojenväliseksi yhteisöksi maailman parhaaksi. Meillä on yksi maailma ja yksi Jumala.⁴⁸

Samalla kun Selmanovic sanoo sisällyttävänsä kristityt tähän hengellisyyksienväliseen unelmaan, hän tekee selväksi, että vaikka heidät voitaisiin sisällyttää, he eivät millään tavalla ole yksinomaisen totuuden katselijoita. Hän sanoo:

Onko meidän uskontomme [kristinusko] se ainoa, joka ymmärtää elämän tosi tarkoituksen? Vai laittaaako Jumala totuutensa myös muihin? No niin, Jumala päättää emmekä me. Evankeliumi ei ole meidän evankeliumimme, vaan Jumalan valtakunnan evankeliumi ja sitä, mikä kuuluu Jumalan valtakunnalle, ei kristinusko voi kaapata.⁴⁹

Vaikka on totta, että Jumala on se, joka päättää mihin Hän laittaa totuuden, hän on jo tehnyt tuon päätöksen. Ja vastaus siihen löytyy Raamatusta. Kun Selmanovic kysyy, onko kristinusko ainoa uskonto, joka ymmärtää totuuden, niin vastaus on kyllä. Kuinka voi buddhalainen, tai hindu, tai muslimi täysin ymmärtää totuuden, kun heidän uskontonsa jättää pois Vapahtajan, joka kuoli heidän syntiensä tähden?

Vaikka maailmanuskonnot voivat jakaa joitakin moraalisia ohjeita (älä valehtele, varasta jne.), niin kristinuskon oleellinen ydin (lunastus) on radikaalisti niistä kaikista poikkeava. Hengellisyyksienvälisyys eli uskontojen yhteys voi päältä katsoen näyttää jalolta, mutta todellisuudessa Selmanovic ja muut esiintulevan kirkon johtajat ovat helpottamassa okkultisti Alice Bailey'in kirkkojen nuorentamista. Siinä jokainen pysyy erilaisena (jäaden omaan uskontoonsa) silti omistaen yhteisen näkökulman, jossa yksikään uskonto ei vaadi ainutlaatuisia nurkkaa totuudesta. Toisin sanoen kaikki uskonnot johtavat samaan päämäärään ja tulevat samasta lähteestä. Ja Bailey tietysti uskoi, että ”Se tuleva”⁵⁰, jota hän kutsui Kristukseksi, ilmestyisi näyttämölle johtaakseen yhdistyneen ihmiskunnan globaaliin rauhan aikaan. Voit kuitenkin olla varma, että jos Bailey'n ennustama skenario toteutuisi, siinä ei olisi tilaa niille, jotka riippuvat raamatullisessa totuudessa.

Kuten on laita niin monien esiintulevien johtajien kohdalla, niin myös Selmanovic'in hämmentävä kieli tanssii epäselvästi hänen teologiansa ympärillä, tiedostaa hän sitä, tai ei. On murheellista, että niille, jotka etsivät tietä, esiintuleva kirkko tarjoaa selkeyden sijaan hämmennystä ja sekavuutta. Se hämmentää, ellei kokonaan poista, erottavat muurit hyvän ja pahan, totuuden ja valheen välillä jättäen ihmiset kompastelemaan rikottua polkua pitkin toivossa löytää valoa. Tämän

jyrkkänä vastakohtana Jeesus käski uskovia erottumaan majakan valoina tässä pimeässä maailmassa vieden Jumalan Sanaa kadotetulle ja kuolevalle sukupolvelle. Sellaisina aikoina kuin nämä, joita elämme, älkäämme antautuko nopeasti petettäviksi, vaan ottakaamme vaari sanoista, jotka antavat elämän ja todellisen rauhan:

Te olette maailman valkeus. Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätkössä; eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville. (Mt. 5:14-15)